

hodujícím spor, takže se rozhodnutím o tom, zda ta která osoba má býti slyšena podle uvedených předpisů nesp. říz. jako svědek poslední vůle, nijak nepředstihuje případnému sporu o platnost nebo neplatnost posledního pořízení v celku nebo v jednotlivých částech (§ 67 nesp. říz.). Z toho, co dosud uvedeno, vychází na jevo, že jak zamítavé rozhodnutí prvního soudu, tak i usnesení soudu rekursního návrhu vyhovující, spočívají na řízení vadném a neúplném, jak dovolací stížnosti právem vytýkají, neboť soud první stolice opírá své rozhodnutí v podstatě jen o seznání Anny H-ové, jež samo o sobě nemůže býti jediné rozhodujícím, a ani soud rekursní nepříčinil se o to, aby byly přesně vyšetřeny a zjištěny okolnosti, za nichž Anna H-ová byla tehdy přítomna, když zůstavitelka ústně pořizovala, by pak bylo lze s hlediskem tuto naznačených spolehlivě posouditi, zda tu jsou předpoklady žádaného výsledku podle § 65 nesp. říz. Nezbylo proto, než k oprávněným dovolacím stížnostem usnesení obou nižších soudů zrušiti a uložit prvnímu soudu, by v uvedeném směru doplnil řízení a pak znovu rozhodl o žádosti Zdeňka K-a, při čemž mu bude přihlížeti též k okolnostem předneseným ve stížnostech, pokud jsou pro posouzení věci podstatné.

Čís. 8295.

Předpis § 14 ex. ř. platí i tehdy, byly-li exekuční prostředky navrhovány postupně. Pokud nejde o zbytečné hromadění exekučních návrhů, navrhl-li vymáhající věřitel exekuci na nemovitost vzhledem k nejistému a pochybnému výsledku exekuce na movitosti.

(Rozh. ze dne 13. září 1928, R I 661/28.)

Soud první stolice povolil k vydobytí 136 Kč exekuci vnučeným zřízením zástavního práva na dlužníkově nemovitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Z ustanovení § 14 a 27 ex. ř. plyne, že exekuce nesmí býti vykonána ve větším rozsahu, než jest zapotřebí, by byl uskutečněn nárok, jenž jest označen v povolení exekuce. Jak exekučními spisy E 61/28 jest zjištěno, byla vymáhajícím věřiteli pro pohledávku 136 Kč s přísl. povolena usnesením ze dne 20. února 1928 exekuce zabavením a prodejem svršků nalézajících se v úschově strany povinné. Při výkonu této exekuce byly dne 23. února 1928 u strany povinné zabaveny jedna řezačka a jedna koza, ohledně kterýchžto předmětů uvedl výkonný orgán v zájemném protokole, že lze za ni dosíci výtěžku asi 250 Kč a 100 Kč, celkem tedy asi 350 Kč, tudíž značně více než činí celá vymáhaná pohledávka i se vším příslušenstvím. Přes tyto skutečnosti podala strana vymáhající dne 5. března 1928 další návrh na povolení exekuce vnučeným zřízením práva zástavního knihovním jeho vkladem pro tutéž pohledávku, ač strana povinná pak před exekuční dražbou na den 21. března 1928 nařízenou celou pohledávku i s příslušenstvím zaplatila. Byla proto žádost za exekuci imo-

bilární naprosto zbytečnou. Strana vymáhající se nemůže odvolávat na to, že zabavené svršky byly příslušenstvím nemovitosti, nebo snad podle § 251 čís. 3 ex. ř. z exekuce vyloučeny, neboť dodatečně provedeným výsledkem výkonného orgánu jest zjištěno, že zabavená řezačka nebyla vůbec hospodářským příslušenstvím, ježto strana povinná tehdy již ani polností ani dobytka neměla, pokud pak jde o zabavenou kozu, prohlásila povinná sama, že ji hodlá prodati, tak že jí k výživě její a členů rodiny s ní ve společné domácnosti žijících nebylo nevyhnutelně zapotřebí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 14 ex. ř. může býti, navrhuje-li se použití několika exekučních prostředků, povolení exekuce obmezeno na některý exekuční prostředek, jde-li zřejmě na jevo z exekučního návrhu, že jeden nebo několik navrhovaných prostředků exekučních stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Předpis tento platí i pro případy, jsou-li exekuční prostředky navrhovány postupně. Nejvyšší soud nesdílí názor soudu rekursního, že v tomto případě šlo o úmyslné neb aspoň vědomé zbytečné hromadění exekučních návrhů. Vymáhajícímu věřiteli byla pro jeho vykonatelnou pohledávku z platebního rozkazu ze dne 18. ledna 1928 povolena 20. února 1928 mobilární exekuce a byla při výkonu této exekuce dne 23. února 1928 z nedostatku jiných zabavitelných věcí zabavena jedna starší řezačka a jedna koza, kteréžto předměty zhodnotil výkonný orgán na 250 a 100 Kč. Dne 5. března 1928 podal vymáhající věřitel pro tutéž pohledávku návrh na povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního na polovici nemovitostí patřících povinné straně. Vymáhající věřitel v návrhu tom potřebu tohoto dalšího exekučního prostředku sice zvlášť neodůvodnil, soud první stolice však žádanou exekuci povolil. Podle stavu věci, jak se jevil při podání tohoto návrhu — a jen ten jest pro posouzení směrodatný — nelze tvrditi, že tato druhá exekuce byla navržena zbytečně a nad předvídatelnou potřebu exekučního zajištění, uváží-li se, že při výkonu mobilární exekuce byly zabaveny předměty, o nichž vymáhající věřitel mohl důvodně počítati se zrušením exekuce podle §§ 39 čís. 2, 251 a 252 ex. ř. vzhledem ke zkušnosti, že právě těsně před dražbou hledí se exekuce podobnými právními prostředky mařiti. Když se tedy vymáhající věřitel, an ani výkon mobilární exekuce povinnou stranu k zaplacení dluhu nepřiměl, vzhledem na tento nejistý a pochybný výsledek exekuce mobilární rozhodl použití i tohoto druhého exekučního prostředku, nelze mu právem vytýkati, že exekuce zbytečně hromadil, neboť dlužno náležitě dbáti pochopitelné snahy vymáhajícího věřitele dosíci zaplacení pohledávky. Že dlužnice vymáhanou pohledávku s příslušenstvím před dražbou na 21. března 1928 nařízenou napotom zaplatila, nemohl vymáhající věřitel předvídati a nelze proti němu jako důvod uváděti ani to, co rekursní

soud dodatečným výsledkem výkonného orgánu zjistil, totiž že zabavená řezačka nebyla hospodářským příslušenstvím a že ohledně zabavené kozy dlužnice sama v zájem svolila, to tím méně, ježto tvrzení, že povinná strana neměla tehdy již nemovitosti, nesrovnává se s tím, že reální exekuce byla povolena a její souhlas k zabavení věcí nezabavitelných při rozhodnutí o zrušení exekuce není směrodatným.

Čís. 8296.

Nejde o zmatečnost, byl-li soudní odhad deskových nemovitostí proveden okresním soudem, jenž byl k tomu právoplatně delegován.

Jest věcí soudu, by sám určil odhadní hodnotu. Nestačí pouhé vyrozumění stran o tom, jak odhadli nemovitost znalci.

(Rozh. ze dne 13. září 1928, R I 674/28.)

Soud první stolice (okresní soud v K.) určil odhadní hodnotu nemovitosti k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Podle § 117 j. n. jest k provedení všech reálních úkonů, jmenovitě i soudního odhadu, jde-li o nemovitosti zapsané v zemských deskách, příslušným sborový soud první stolice, v jehož obvodu jest nemovitost. Příslušnost tato jest arci podle § 44 j. n. výlučná. Než v tomto případě byl okresní soud v K. povolán ku provedení odhadu i deskových nemovitostí, neboť byl k němu delegován místo příslušného sborového soudu podle § 31 j. n. pravoplatným usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 15. října 1926, což dovolací stížnost přehlíží. Není tu proto vytýkané zmatečnosti.

Za to oprávněna jest výtká zřejmé protizákonnosti. Podle § 272 nesp. říz. platí i pro odhady v nesporném řízení zásady nyní platných procesních zákonů. Ty byly podrobně provedeny v reálním odhadním řádu ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák. Podle §§ 30 a 31 tohoto řádu určuje soud odhadní hodnotu, užívaje zásad § 272 c. ř. s., přihlížeje tedy pečlivě ke všem výsledkům řízení, a doplniv předložený mu odhadní operát šetřeními, která pokládá z vlastního popudu neb k námitkám účastníků za potřebná. To se v tomto případě nestalo. Již prvním zrušeným usnesením ze dne 18. prosince 1926 neurčil soud první stolice odhadní cenu, nýbrž vyrozuměl jen strany o tom, jak byly nemovitosti znalci odhadnuty. Ani v druhém usnesení ze dne 17. března 1928 nepostupoval soud podle uvedeného předpisu, nýbrž zase jen vyrozuměl strany, že znalci setrvali na svých původních nálezech a posudcích a že nemovitosti byly jimi stejně odhadnuty. Již z tohoto důvodu jsou jak